

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Εκτελεσθέντος ἐπὶ τοῦ Ὑπουργείου νῆς Παιδείας ἐς τὸ πᾶν ἔχοντων παιδικὴν περιουσίαν ἐγγράμμα, ἀναθεῖς καὶ ἀποδοθέν εἰς τὴν ἑξῆς ἑκά-
στης ἡμέρας καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Παναρabicοῦ Κωνσταντινουπόλεως, ἐς ἀνάγνωσιν ἑκαστον καὶ ἀποδοθέν εἰς τοὺς πατέρας

ΣΤΑΥΡΩΣΗ ΠΡΟΠΑΗΡΕΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑβδομὰς δραχμ. 50. Ἐξωτερικὸν
τοῦ 28. Τοῖμανος δρ. 15.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράμμα διαντ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γέ-
νη τῶν ἄλλων ἑξαπλῶν σελίνια 10.
Ἐξέμνητοι καὶ Τοῖμανοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΤΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' οἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰκουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἰσὸς Ἐξαμηνίου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Ἡερβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 32ος

Ἐν Ἀθήναις. 18 Ἀπριλίου 1925

Ἔτος 47ον.—Ἀριθ. 20

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

ΟΙ ΒΑΜΠΛΑΝΕΣ

ΠΑΣΧΑΛΙΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ (*)

Ἦταν ἑπτὰ χρονῶν. Ἡ μητέρα του
δὲν μπορούσε πιά νὰ τὸν κατεβάξῃ τό-
σες σκάλες ἀγκαλιά, κι' ἀφοῦ δὲν εἶχε
δύναμη νὰ κατεβαίνῃ μονάχος, καθό-
ταν πάντα κει-πάνω στὴ
σοφίτα. Πρωτύτερα, τὶς
καλὲς ἡμέρες, τὸν πῆ-
γαινε καὶ στὴν αὐλή, μιὰ
στενὴ αὐλὴ μ' ἀψηλούς
σταχτεροὺς τοίχους, ὅ-
που, σὰ μαύρες τρύπες,
ἔχασκαν τὰ παραθυρά-
κια τῶν ἐργατικῶν κα-
τοικιῶν. Μὰ ὅσο σκο-
τεινὴ, ὅσο ὕγρὴ κι' ἄν
ἦταν ἡ αὐλὴ αὐτή, εἶχε
καὶ λίγον ἥλιο, εἶχε καὶ
λίγον ἀγέρα πού ἔπαιζε
μέ τὰ φύλλα μιᾶς γέρι-
κης πασχαλιάς. Τὴν κα-
χεκτικὴ αὐτὴ πασχαλιά
πού δὲν ἀνθίζε πιά ποτὲ
κι' ἡ πρασινάδα τῆς
ἦταν ξέθωρη σὰν τὸ πρό-
σωπο ἐνὸς ἀναιμικοῦ, τὸ
παιδί τὴν ἔδρισκε χαρι-
τωμένη καὶ τὴν ἀγαποῦ-
σε. Καὶ καθὼς δὲν εἶχε
πᾶν ποτὲ τοῦ σ' ἐξοχί,
οὔτε κἂν στοὺς δημόσιους κήπους πού
ἦταν πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὴ λαϊκὴ ἐκείνη

συνοικία τοῦ Παρισίου, τὸ ἄρρωστο
παιδί, στὴ γωνίτσα ἐκείνη, φανταζόταν
πλήθος ὁμορφα πράγματα πού μόνο σὲ
ζωγραφιὲς καὶ στὸν ὕπνο του τάχε ἴδει:

Δάση μεγάλα ἀπὸ ἀμέτρητες πασχα-
λιές· καταπράσινα χωράφια ἀπὸ χλόη
σὰν ἐκείνη πού φύτρωνε ὧ κι' ἐκεῖ
ἀνάμεσα στὶς πλάκες· καὶ πουλιά, κο-

«Οἱ Ἄγγελοι ἔρχονται καὶ τὰ παίρνουν...» (Σελ. 154, στ. γ').

πάδια πουλιά, πού θὰ πετοῦσαν ἐλεύ-
θερα σὰν τὰ σπουργίτια πού ἔδλεπε
γύρο του, μὰ πού θὰ κελαῖδοσαν ἄλ-
λοιώτικα, καλύτερα μάλιστα, κι' ἀπὸ
τὴν καρδερὶνὰ τῆς ἀντικρινῆς ραφ-
τρούλας.

Τώρα δὲν ἔδλεπε τίποτ' ἀπ' αὐτά! Ἀς
ἐβγάζε καινούργια φύλλα ἡ πασχα-
λιά· ἄς φύτρωνε καινούργια χλόη ἀνά-
μεσα στὶς πλάκες· ἄς χοροπηδοῦσαν τὰ
σπουργίτια στὶς πλάκες κι' ἄς κελαῖ-
δοῦσε ἡ καρδερὶνὰ στὸ κλουβί· δὲν τὸν
κατέδραζαν πιά στὴν αὐλή. Μονάχα,

πρὶν φύγῃ γιὰ νὰ πάῃ στὴ δουλειά τῆς,
ἡ μητέρα του τοῦσπρωχνε τὸ κρεββα-
τάκι κοντὰ στὸ παράθυρο καὶ τὸν
ἄφινε νὰ βλέπῃ ἀπὸ κει-πάνω τὴ
σκεπὴ τοῦ γειτονικοῦ σπιτιοῦ μ' ἓνα
κοιματάκι γαλάζιον οὐρανὸ ἀνάμεσα
σὲ δυὸ καμινάδες. Ὅταν βρικόταν νὰ
βλέπῃ ἀπὸ τὸ παραθυράκι ἐκεῖνο τῆς
σοφίτας, κοίταζε τὶς ζωγραφιὲς τοῦ
βιβλίου του, ξανακλωμένες χίλιες φο-
ρές, ἢ παραδινόταν στὰ ὄνειρά του.

Ὅνειρα ἄρρωστοῦ παιδιοῦ, ναί· μὰ
πῶς τὸν παρηγοροῦσαν
μερικά, πῶς τὸν διασκέδα-
ζαν, τί ὁμορφα πράγματα
πού τοῦ παρουσίαζαν!

Ἦταν κάτι χῶρες θαυ-
μάσιες, πολὺ, πολὺ μα-
κρινές· κοντὰ τοῦ ὅμως,
ἐκεῖ γύρο του, τὰ ψυχα
δλα ζωντάνευαν καὶ τοῦ
μιλοῦσαν. Ὁ ἀλλόκοτος
αὐτὸς κόσμος, ὁ γεννη-
μένος ἀπὸ τὴ φαντασία
ἐνὸς παιδιοῦ πού τῷ φηγε
ὁ πυρετός, ἦταν γεμάτος
φίλους ἀγαπημένους. Κι'
ἀπ' ὅλους τοὺς φίλους
αὐτοῦ, οἱ καμπάνες εἶ-
χαν τὴν πρώτη θέσιν στὴν
καρδιὰ τοῦ μικροῦ ἄρ-
ρωστοῦ. Τὰ δειλινά, ὅταν
ἀργοχτυποῦσαν τὸν Ἑ-
σπερινό, τὶς ἀκούγε μὲ
προσοχὴ καὶ εὐχαρίστηση
μεγάλῃ· μὰ τὶς παραμο-
νὲς τῶν γιορτῶν, τᾶνοι-

ξιάτικα βράδια καὶ τὰ καλοκαιρινά,
ὅταν ἠχολογοῦσαν ὅλες μαζί, τὸν ἔφερ-
ναν σ' ἀληθινὴ ἔκσταση.

— Ἀχ, μοῦ λένε τόσο ὁμορφα
πράγματα! ἀπαντοῦσε στὴ μητέρα του,
ὅταν καμμιά φορὰ τὸν ρωτοῦσε ἀνή-
συχῃ, βλέποντάς τον ἀκίνητο σὰ μαρ-
μαρωμένο, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ
κενὸ, ὡς πού ξεψυχοῦσε καὶ τὸ τελευ-
ταῖο βούτσμα στὸν ἥσυχον ἄερα...

Ἀλλὰ τὰ πράγματα πού τοῦλεγαν
οἱ καμπάνες, αὐτὸς μόνο τὰ ἤξερε.
Δὲν τὰ ἐξηγοῦσε, γιὰτὶ δὲ θᾶδρισκε τὰ

(*) Σ' ὅλη τὴ Δυτικὴ Εὐρώπη, ὅπως καὶ
στὴν Ἑπάρνησο, οἱ καμπάνες τῶν Ἐκκλη-
σιῶν, ἀφοῦ σηματοδοτοῦν καὶ γιὰ τὴ λειτουργία
τῆς Μεγάλης Πέμπτης, σωμαίνου πιά, — καὶ
δὲν ἐναγχοῦν παρὰ τὸ Σάββατο γιὰ τὴν
Ἀνάστασιν. Κι' ὁ λαὸς ἐκεῖ πιστεύει πῶς τὴν
Πέμπτη οἱ καμπάνες φεύγουν, πετοῦν ὡς τὴ
Ρώμῃ καὶ ἐναγχοῦν τὸ Σάββατο, φέρνοντας
ταῦτά τοῦ Πάσχα. Στὴ λαϊκὴ αὐτὴ δοξασία
στηρίζεται τὸ ἀρχαῖο διήγημα πού θὰ διαβάσετε
τῇ μερᾷ. — Σ. τ. Μ.

λόγια που θα χρειάζονταν. Τοῦ ἱστοροῦσαν ὅσα εἶχαν ἰδεῖ στή μακριά τους ζωὴ καὶ προπάντων γιὰ τὰ ταξίδια που ἔκαναν ἀπ' τὸ Παρίσι ὡς τὴ Ρώμη, κάθε χρόνο, κάθε Πάσχα. Τὸν παλιὸ καιρὸ, πηγαιναν καὶ στὴν Πόλη, στὴν Ἀγία Σοφία. Μ' ἀπὸ τότε ποὺ τὴν Πόλη τὴν πήραν οἱ Τούρκοι κι' ἡ μεγάλη Ἐκκλησιὰ μὲ τίς τρακόσιες καμπάνες ἔγινε τζαμί, πηγαίνουν μόνο στὴ Ρώμη. Παίρνουν κάτι ἀέρινους δρόμους ποὺ τοὺς ξέρουν μόνο αὐτές. Καὶ πετοῦν τόσο ψηλὰ στὸ γαλάζιο, ποὺ κανένα πουλι δὲν τίς ἀπάντησε ποτέ. Πολὺ λιγότερο μπορούμε νὰ τίς βλέπουμε μετὰ ἀπ' τὴ γῆ.

Τοῦλεγον γιὰ τὸ ξεκίνημά τους τὴ Μεγάλη Πέμπτη, μὲ χαρούμενα καμπανίσματα γιὰ τὸ γοργὸ πέταγμά τους μὲ τίς μεγάλες ἐκείνες φτερούγες ποὺ μόνο μιὰ φορὰ τὸ χρόνο τοὺς φυτρώνουν, μετ' τὸν ἥλιο καὶ τὰ σπῆρα συνεφάκια τοῦ Ἀπρίλη γιὰ τὸ φτάσιμό τους ἀπάνω ἀπ' τὴ Ρώμη, τὴν ὥρα ποὺ ἀνάδουν τὰ σπῆρα γιὰ τὸ ἥσυχο ξενύχτισμα μέσα σὲ μεγάλα κλουδιά ἀπὸ γαλάζια πέτρα, ὅπου κοιμόνταν κιόλα ἄλλες καμπάνες, κουρασμένες ἀπὸ τὸ μεγάλο ταξίδι καὶ γιὰ τὸ γυρισμό, τὴν ἄλλη νύχτα, ἀπάνω ἀπ' τοὺς μαύρους ἐκείνους ὄγκους, τοὺς κατάστερους ἀπὸ φῶτα, ποὺ εἶναι οἱ πολιτείες καὶ τέλος γιὰ τὴ βιάση ποὺ τίς ἔπιανε κατὰ τὴν αὐγὴ, γιατί εἶχαν ἀργοπορήσει κάμποσο, ξεχνώντας, σὲ μιὰν ὥρα καουδεντούλα μὲ τὸ καλόβολο Φεγγάρι, τὴ μακρινὴ Ἐκκλησιὰ καὶ τὴν ὥρα τῆς λειτουργίας ποὺ δὲν περιμένει...

Κι' αὐτὴ τὴ Ρώμη, ὅπου οἱ καμπάνες θάταν τόσο πολλές, τόσο μεγάλες, τόσο γλυκόμενες, πῶς ἤθελε νὰ τὴν ἰδῇ ὁ μικρὸς!

Κάθε χρόνο παρακαλοῦσε τίς μεγάλες τοῦ φτερωτῆς φιληνάδες νὰ τὸν πάρουν μαζί τους στὴ θαυμαστὴ πολιτεία, ἀπ' ὅπου γύριζαν μὲ τίς ποδιές γεμάτες κόκκινα πασχαλιὰκι ἀγὰ καὶ τὰ σκόρπιζαν ἀπὸ ψηλὰ σ' ὅλο τὸ Παρίσι, — μὰ κάθε χρόνο οἱ καμπάνες ἔφευγαν μονάχες τους!

Τὸ Πάσχα σὲ λίγο θὰ ξαναρχόταν. Κι' ἴσως, αὐτὴ τὴ φορὰ, οἱ μεγάλες φτερωτῆς φιληνάδες θὰ τοῦκαναν τὴ χάρη.

«Θὰ ἰδῶ, συλλογιζόταν, καὶ τὰ πουλιά ποὺ κάνουν τὰ ζαχαρένια αὐγά, σὲ κάτι φωλιές ποὺ ἄλλες εἶναι καμωμένες ἀπὸ ὀλόχρυσο ἄχερο κι' ἄλλες ἀπὸ πλεγμένα λουλούδια!» Τὰ ξωτικά αὐτὰ πουλιά τὰ φανταζόταν μὲ κάτι φτερά λαμπρόχρωμα, σὰ βελουδένια, σὰ χρυσάφνια, σὰ διαμαντένια... Καὶ τί γλυκὰ ποὺ θὰ κελαιδοῦσαν, μὲ τί θριχθευτικὴ συναυλία θὰ προσκαλοῦσαν τὸν κόσμο σὲς φωλιές τους, γιὰ νὰ πάρη τὰ πασχαλιὰκι ταῦγά! ἴσως, τὴ στιγμὴ ἐκείνη, θὰ τὸν ἀφίναν κι'

αὐτόν, νὰ πάρη μονάχος του ὅσα ἤθελε, ὅσα μπορούσε καί, στὸ γυρισμό, θὰ τὰ πετοῦσε ἀπὸ ψηλὰ στὰ χωριά καὶ σὲς χώρες, καὶ θάτρεχαν πιά τὰ παιδιά πὺδ νὰ πρωτοπάρη!.. Νά! τὰ βλεπε τώρα ἀπὸ κάτω του, μικρὰ σὰ μερμήγκια, σὲ κάτι πλατείες πὺδ μικρὸς ἀπ' τὴν παλάμη του. Καὶ καθὼς συλλογιζόταν τὴ μεγάλη γιορτὴ στὸν ἀνοιξιάτικο ἀέρα, ἀνάμεσα σὲς καμπάνες ποὺ θὰ χτυποῦσαν ὅλες μαζί μὲ τόση χαρὰ, ἕνα χαμόγελο μισόκλεινε τὰ ματάκια του ποὺ γυάλιζαν ἀπὸ τὸν πυρετό.

**

Καὶ τὸ Πάσχα πλησίαζε.

Ὁ καιρὸς, τὴ Μεγάλη Πέμπτη ἐκείνη, ἦταν γλυκύτατος. Μιὰ μικρὴ αὐρα μὸνις κουνόσε τὰ φυλλαράκια τῆς μαργαρίτας ποὺ εἶχε φυτρώσει στὰν-τικρινὰ κεραμύδια.

— Ὁμορφὴ μέρα γιὰ τὸ ταξίδι, φηθύρισε ὁ μικρὸς.

— Ποῖδ ταξίδι;

— Ἀπόρησε: Ἡ μητέρα του δὲν ἔφερε τίποτα;.. Ἐ, μὰ βέβαια! μήπως τῆς εἶχε πεῖ;

— Στὴ Ρώμη, καλὲ μαμμά! Μὲ τίς καμπάνες!..

Ἐνα σήκωμα τῶν ὤμων τοῦ ἀποκρίθηκε. Τὸ κρεβάτακι ὅμως σπρώχτηκε κατὰ τὴν ἐπιθυμία του πὺδ κοντὰ στὸ παραθυράκι, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ βλέπῃ ἔξω καλά. Κι' ἡ ἐργάτρια τὸν φίλησε, ἔτοιμη νὰ φύγῃ γιὰ τὴ δουλειὰ τῆς.

Ὁ μικρὸς θέλησε τότε νὰ τὴν ἀποχαιρετήσῃ. Σήμερα, χωρὶς ἄλλο, οἱ καμπάνες θὰ τὸν ἐπαίρναν μαζί τους. Ἦταν πολὺ κουρασμένος μὰ δὲν τὸν ἐννοίαζε: θὰ τὸν σήκωναν στὴ ράχη τους οἱ καλὲς μεγάλες καμπάνες. Κι' ἄμα κουραζόνταν ἡ μιὰ, θὰ τὸν περνοῦσε στὴν ἄλλη. Ὡστόσο δελίασε νὰ πεῖ στὴ μητέρα του πῶς θάφευγε. Δὲν καταλάβαινε αὐτὴ ἀπὸ τέτοια. Κι' ἴσως θὰ γελοῦσε μαζί του. Τῆς εἶπε μόνο:

— Θάθελες νὰ πᾶς ταξίδι μὲ τίς καμπάνες, μαμμά;.. Ἐγὼ θέλω!

Τὰ ματάκια του γυάλιζαν. Γυάλιζαν σήμερα πολὺ.

«Θάχῃ πυρετό, ἀλοῖμονο! συλλογίστηκε ἡ μητέρα. Πῶς νὰ τὰφῇσω μονάχο;.. Τὸ καλὸ εἶναι ποὺ τὸ καίμενο μου δὲν κλαίει ποτέ...»

Κι' ἔφυγε.

Ὡ, πῶς τοῦ πονεῖ τώρα τὸ κεφάλι! Κι' ὁ ἥλιος ποὺ λάμπει τόσο ζωηρά, θάταν πολὺ ζεστός ὅταν θὰ πετοῦν ἐκεῖ ψηλά. Θὰ τοὺς καίη!.. Καὶ καπέλλο δὲν ἔχει, ἀφοῦ χρόνια τώρα, δὲν βγαίνει ἔξω ποτέ. Θὰ παρακαλέσῃ τίς καμπάνες νὰ τὸν ἡσικιώνουν μὲ τὰ φτερά τους. Καὶ νὰ μὴν τὸν παρακουνοῦν, καθὼς θὰ τὸν ἔχουν στὴ ράχη τους.

Εἶναι τόσο κουρασμένος, τόσο ζαλισμένος!..

Δέκα ἡ ὥρα. Οἱ καμπάνες ἄρχισαν τὸ τραγοῦδι τους. Ὁ μικρὸς ἀνασηκώνεται. Νά, νά, τώρα θὰ περάσουν, καὶ θὰ τίς ἰδεῖ στὴ λουρίδα ἐκείνη τοῦ γαλάζιου οὐρανοῦ, ποὺ φαίνεται ἀνάμεσα σὲς δυὸ καμινάδες! Τὸ τραγοῦδι γίνεται δυνατότερο... οἱ καμπάνες πλησιάζουν... ὁ μικρὸς ἀπλώνει τὰ χέρια... Εἶναι οἱ ἡσικιοὶ τους χωρὶς ἄλλο, οἱ πελώριοι ἡσικιοὶ τῶν χάλκινων αὐτῶν πουλιῶν, ποὺ ἀπλώνονται μπροστά του... Ὡ, τί κουρασμένος ποὺ εἶναι! Καὶ τί δυνατὰ ποὺ χτυποῦν τώρα ἐκείνες! Τὸν ξεκουφαίνουν! Καὶ νὰ τες! περνοῦν!..

Μ' ἕνα χαμόγελο στὰ χεῖλη, ξαναπέφτει, χλωμός, στὸ μαξιλαράκι του. Κι' ἄξαφνα μιὰ πολιτεία χίλιες φορὲς πὺδ ὁμορφὴ ἀπ' τὴ Ρώμη μὲ τὰ κόκκιν' αὐγά, ἀκόμα κι' ἀπ' τὴν Πόλη μὲ τὴν Ἀγία-Σοφία, — μιὰ φωτεινὴ χώρα ὅπου ἔφτασε στὴ στιγμὴ, χωρὶς κανένα κόπο, χωρὶς κανένα τράνταγμα καὶ χωρὶς νὰ ὑποφέρῃ καθόλου τὸ πονεμένο του κεφάλι ἀπ' τὸν ἀπριλιάτικο ἥλιο, παρουσιάζεται στὰ θαμπωμένα του μάτια.

Γιατί ἂν οἱ καμπάνες δὲν παίρνουν ποτὲ στὸ ἀέρινο ταξίδι τους τὰ ῥωστα παιδάκια, οἱ Ἀγγελοὶ ὅμως, ὦ, αὐτοὶ ἔρχονται καὶ τὰ παίρνουν, ὅταν εἶναι παρακουρασμένα, γιὰ νὰ τὰ πᾶνε ἴσια στὸν Παράδεισο! Ἐκεῖ ὁ μικρὸς θὰ κάνει Πάσχα, — ἕνα Πάσχα χίλιες φορὲς λαμπρότερο κι' ἀπ' τὸν νειρευτό τῆς Ρώμης, κι' ἕνα Πάσχα παντοτινὸ, ἀτέλειωτο...

(G. Rolland) ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΥΣΤΕΡΟΣ ΥΠΝΟΣ

Ἐπεφε ψιλὴ βροχούλα, πᾶχνη, παγωνιά, ποὺ ἐπεράσαν τὴν κυρούλα ἀπ' τὴ γειτονιά.

Μήτε βγαίνει νὰ τῆς ζῶνει μιὰ χρυσὴ ἀντηλιά μὲ περιγελάστρα σκόνη τὰ φτωχὰ μαλλιά.

Μὲ τ' ἀχείλι τῆς ποὺ μοιάζει ἄσπρο, σὰν πανί, κέρινη, δὲν παραλλάζει κι' ἀπὸ ζωντανή.

Μὲ τὴν κάσσα ποὺ ἐκαρτέρει πλάι στὴ θύρα ὀρθή, τὴ σκεπάζαν, σταυροχέρι νάποκοιμηθῇ.

Τὸ μωρό, σὰν κάνει νάνι καὶ παραμιλεῖ, μὲς στὴν κούνια του δὲν πιάνει τόπο πὺδ πολὺ.

Ἀγγελος Κυρίου ἀπλώνει πλάι τῆς, μυστικά, καὶ τὸν ὕπνο τῆς σταυρώνει καὶ τὸν ἑορκά.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΦ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤ. COLOMBE
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'. (Συνέχεια)

— Χά, χά! μπλομπλόμπλο λέει ὁ Παῦλος τὸ σιδηρόδρομο!..

— Ἐγὼ θὰ σοῦ δώσω τὸ σπαθί μου καὶ θὰ σὲ κάμω λοχαγὶνα τοῦ λόχου μου. Θέλεις;

— Θὰ σοῦ δώσω καὶ τὸ πηρουνάκι μου νὰ τρῶς!

— Ἐγὼ θὰ σοῦ ξάσω τὸ σκαμνάκι μου νὰ κάθεται!

Ὁ Γεροθωμὰς ἐδάκρυσε βλέποντας τὴν προθυμία τῶν παιδιῶν κι' ἀκούγοντας τὰ ταξίματά τους.

— Τί νὰ σοῦ πῶ, κυρία μου! εἶπε στὴ μητέρα. Ἡ καλοσύνη σας εἶναι μεγάλο πράγμα! Ἐγὼ, σὰς βεδιῶ, σὰς ντρέπομαι. Ναί, τὸ βλέπω, δὲν κάνει νὰ τὴν πάρω τώρα μαζί μου, οὔτε μπορῶ νὰ τὴ σηκώσω τόσο δρόμο ἀγκαλιά. Καλὴ-ερα νὰ μείνῃ ἀπόψε ἐδῶ. Μὰ πάλι συλλογιέμαι τὸ βάρος ποὺ θὰ σὰς δώσω...

— Καλὲ τί λές, Γεροθωμά μου! Ὅπου εἶναι τέσσερα παιδιά, δὲν κάνει βάρος ἄλλο ἓν' ἀκόμα. Γιὰ φαντάσου νὰ κουραζόταν καὶ νὰ χειροτέρευε τὸ πόδι τῆς. Θάξερεις ἐσὺ νὰ τὴν περιποιηθῇς; Θάναγκαζόσουν νὰ τὴ στείλῃς στὸ Νοσοκομεῖο καὶ νὰ τὴ χωριστῇς πολὺν καιρὸ.

Χλώμιασε ὁ Γεροθωμὰς κι' ἀποκρίθηκε ἀμέσως:

— Νὰ σὰς τὴν ἀφήσω λοιπόν, κυρία μου Φανή κι' ὁ Θεὸς πιά νὰ σὰς τὸ πληρώσῃ τὸ καλὸ ποὺ κάνετε σ' αὐτὸ τὸ ῥωστὸ καὶ σὲ μένα τὸ γέρο. Γιατί ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ σὰς τὸ πληρώσω!..

Καὶ γυρίζοντας στὴν ψυχοκόρη του:

— Μαρίκα μου, τῆς εἶπε, μείνε δῶ στὴν καλὴ κυρία ἱπόψε, κι' αὔριο ἔρχομαι καὶ σὲ παίρνω.

— Μένω, μπάρμπα-Γεροθωμά, μένω. Κι' ὁ Γεροθωμὰς φίλησε τὴ Μαρίκα κι' ἔφυγε. Ἀλλ' ἄμα ἀπομακρύνθηκε λίγα βήματα, ξαναγύρισε πάλι καὶ σιγὰ-σιγὰ πλησίασε τὸ παράθυρο, γιὰ νὰ ἰδῇ τί ἔκανε ἡ Μαρίκα του μονάχη. Μὴν ἔκλαιγε καὶ τὸν ζητοῦσε;..

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'.
Πάτερ ἡμῶν

Ὅχι, ἡ Μαρίκα δὲν ἔκλαιγε. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ κυρία Φανή δὲν μπορούσε νὰ τὴν κρατῇ ὁλοένα στὰ γόνατά τῆς, — εἶχε νὰ εἰσιμάσῃ καὶ τὸ φαγητό, — τὴν ἔβαλε σὲ μιὰ πολυθρόνα ποὺ ἔφερε ὁ Παῦλος, τὸ μικρότερο ἀγοράκι τῆς,

καὶ τῆς ξάπλωσε τὸ πόδι σ' ἕνα μαξιλάρι, γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ.

Κι' ἐνῶ ἡ μητέρα καὶ τὰ παιδιά ἔκαναν διάφορες ἐργασίες, — διόρθωναν τὰ βιβλία τους, τὰ παιχνίδια τους, καὶ κάθε στιγμὴ πηγαιναν καὶ τὴ ρωτοῦσαν ἂν θέλῃ τίποτα, — ἡ Μαρίκα στὴν πολυθρόνα τῆς, ἐνόμιζε πῶς βλέπει ὄνειρο.

Καλὰ καλὰ δὲν ἤξερε κι' αὐτὴ ποὺ βρισκόταν μὰ ὅπου κι' ἂν βρισκόταν, ἤξερε πῶς ἦ-αν καλὰ.

Ἐνα μόνο τὴν ἀνησυχόσε, τὴν ἐτάραττε. Γιὰ τὸ Γεροθωμά, ὅχι, ἦταν ἡσυχία. Ἦξερε πῶς ὁ γέρος θάταν καλὰ καὶ πῶς τὴν ἄλλη μέρα θὰ τὸν ἔδλεπε. Ἐκεῖνο ποὺ τὴν ἀνησυχόσε ἦταν ἄλλο. Μήπως, ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ τῆς, ἡ πέτρα ποὺ ἔρριξε τοῦ κοριτσιοῦ, τὸ χτύπησε ἄσχημα;.. Κι' ἂν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ τὴν περιποιόνταν τώρα, ἤξεραν πῶς ἔρριξε πέτρα, δὲν θὰ τὴν συχαινόταν, δὲν θὰ τὴν μισοῦσαν καὶ δὲν θὰ ἔπαυαν τίς περιποιήσεις τους;

«Δὲν ἤξεραν ποῖς νὰ τὴν πρωτοπεριποιηθῇ.» (Σελ. 155, στ. γ')

Τι καλὰ ποὺ δὲν τῆξεραν! Ὡ, οὔτε ὁ Γεροθωμὰς δὲν τῆξερε, οὔτε αὐτὸς δὲν τὴν εἶχε ἰδεῖ. Εἰδεμὴ ποῖς ξέρει τί θάλεγε...

Στιγμὲς-στιγμὲς φανταζόταν πῶς ἡ ἴδια ἐκείνη πέτρα ποὺ ἔρριξε τοῦ κοριτσιοῦ, γύρισε πίσω καὶ τὴν χτύπησε στὸ πόδι καὶ τὴν ἔκαμε νὰ πέσῃ...

Τὸ βράδυ πῆγε στὸ σπῆτι κι' ὁ νοικοκύρης. Ἡ γυναίκα του τοῦ διηγήθηκε μὲ λίγα λόγια τὸ πάθημα τῆς Μαρίκας κι' αὐτὸς τῆς χαμογέλασε καὶ τῆς εἶπε:

— Καλησπέρα, μικρούλα. Πῶς εἶσαι τώρα; Πέρασε τὸ ποδαράκι;

Καὶ μπήκε στὴν τραπέζια.

Τὴ Μαρίκα δὲν τὴν πήραν νὰ φάῃ μαζί τους, γιατί ποὺ νὰ τὴ σηκώσουν ἀπὸ τὴν πολυθρόνα τῆς ὅπου ἦταν τόσο καλὰ. Θὰ πονοῦσε ἄδικα. Τῆς ἔφεραν λοιπὸν κοντὰ τῆς ἕνα τραπέζακι, ὁ Γιώργος κι' ὁ Παῦλος ἔστρωσαν ἕνα τραπέζομάντηλο, ἡ Αἰμιλία κουβέλησε, ἐτι χρειαζόταν γιὰ νὰ φάῃ ἕνας ἄνθρωπος, καὶ σ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ δείπνου

τὰ παιδιά πηγαινορχόνταν καὶ δὲν ἤξεραν ποῖς νὰ τὴν πρωτοπεριποιηθῇ.

Πρῶτὴ φορὰ στὴ ζωὴ τῆς ἡ Μαρίκα ἔφαγε καὶ γλυκίσμα! γιατί ἡ κυρία Φανή, ἂν καὶ δὲν τὸ συνήθιζε τίς καθημερινές, ἔδωκε γι' ἀγάπη τῆς μικρῆς καὶ κυδωνόπαστο. Ὁ μικρὸς Παῦλος χάρηκε πολὺ γι' αὐτό καὶ μάλιστα εἶπε: «Ἀχ, τί καλὰ νάδωζε ἡ Μαρίκα τὸ ποδάρι τῆς κάθε μέρα!» Τάλλα παιδιά γέλασαν. Ἡ μητέρα ὁμῶς θύμιζε στὸν Παῦλο πῶς ὅταν βγά-ζει κανεὶς τὸ πόδι του, πονεῖ πολὺ. Κι' ὁ μικρὸς κατσούφιασε καὶ λυπήθηκε, γιατί αὐτὸ δὲν τὸ εἶχε συλλογιστῇ.

— Μὴ λές λοιπὸν λόγια ἀσυλλόγιστα, τοῦ εἶπε ὁ μπαμπὰς του. Οἱ ἄνθρωποι πρῶτα σκέπτονται κι' ἔπειτα μιλοῦν.

Τὸ δείπνο τελείωσε, τὸ τραπέζι σηκώθηκε καὶ τὰ παιδιά ὅλα περικύκλωσαν τὸν πατέρα τους, ποὺ ἄρχισε νὰ τὰ ρωτᾷ τί ἔκαναν, τί διάδασαν καὶ τί ἔγραφαν τὴν ἡμέρα ἐκείνη. Ἐπρεξάν τότε, ἔφεραν τὰ τετράδιά τους καὶ τὰ βιβλία τους, κι' ὁ πατέρας τους τὰ ἐξέτασε. Ὅλα ἤξεραν τὰ μαθήματά τους. Ἰὰ καλὰ ἐκεῖνα παιδιά πρῶτα εἶχαν μελετήσῃ κι' ὕστερα εἶχαν παίξει.

Ἡ Μαρίκα καθόταν κι' ἄκουγε. Τῆς φαινόταν εὐχάριστο νὰ μαθαίνῃ κανεὶς τόσο ὁμορφα πράγματα. Ἄλλο παιδί ἔλεγε τὴν ἀνάγνωσή του, ἄλλο τὴ Γεωγραφία του, ἄλλο ἔλεγε ἀπέξω τὸ Μῦθο του. Ἀλλὰ περισσότερο θαύμασε ἡ μικρὴ, ὅταν ἄκουσε τὸν πατέρα νὰ ἐπαίνῃ τὸ πλέξιμο καὶ τὸ ράψιμο τῆς Αἰμιλίας. (Ἀκολουθεῖ)

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΩΝ ΑΥΓΩΝ

Σ' ἕνα μεγάλο δοχεῖο σωριασμένα, ταῦτ' αὐτὰ Πάσχα περιμένουν νὰ μοιραστοῦν. Εἶναι ὅλα κόκκινα. Ἐνα μόνο, στὴν κορφή τοῦ σωροῦ, εἶναι καὶ στολισμένο. Σὲ φόντο χρυσό, ἔχει ἕνα μπουνιστάκι πασχαλιῆς κι' ἀκόμα δυὸ χρυσοὲς ἑῶνες. Καὶ καμαρώνει γιὰ τὰ μπηλιμπήδια του καὶ καυχίεται:

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ βασιλιάς σας! — Γελᾷσαι! τοῦ ἀποκρίνεται ἓν' αὐγὸ ἀπ' τὰ κάτω. Κόκκινο αὐγὸ εἶσαι καὶ σύ! σ' ἔβαψαν στὸ ἴδιο τοσουκάκι μὲ μᾶς, γιὰ τὸ Πάσχα. Τί, ἐπειδὴ σοῦβαλαν ὕστερα καὶ λίγη χρυσολοιφή, σοῦ φαίνεται πῶς διαφέρεῖς; Τὴν ἴδια ψυχὴ ἔχουμε ὅλα καὶ τὸν ἴδιο προσορισμό. Σὲ λίγο θὰ τὸ ἰδῇς!

Κι' ἀλήθεια. Σὲ λίγο ταῦτ' αὐτὰ μοιραστήκαν. Τὸ στολισμένο τὸ πῆρε ἀδιάφορα ἓν' ἀρ-χοντόπουλο ποὺ εἶχε ἄλλα δυὸ τέτοια. Τάλλα ὅμως χαροποιήσαν ἕνα πλήθος φτω-χὰ, ὀρφανὰ παιδάκια. Στὸ τέλος τὰ τοσού-γισαν καὶ τᾶφωσαν ὅλα. Καὶ τὸ στολι-σμένο τὸ ἴδιο. Καὶ μαζί μ' ὅλα τάλλα τὸ σό-φια, πετάχτηκαν στὰ σκουπίδια κι' ἐκεῖνα ποὺ εἶχαν τίς χρυσολοιφές.

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ!

'Αγαπητοί μου,

ΠΟ τὴν Ἀνάστασιν ὡς τὴν Ἀνάληψιν, ἕνα διάστημα σαράντα μόνον ἡμερῶν, ὁ Χριστὸς ἔζησε στὸν κόσμον περισσότερο σὰ Θεὸς παρὰ σὰν ἄνθρωπος. Πρωτίτερα, τριαντατρία χρόνια, εἶχε ζήσει περισσότερο σὰν ἄνθρωπος παρὰ σὰ Θεός. Μικρός, κατοικοῦσε κι' ἐργαζόταν με τοὺς γονιούς του σὰν ἕνα ὁποιοδήποτε καλὸ καὶ φρόνιμο παιδί. Κατόπι, τοῦ ἄρρεσε καλύτερα νὰ μένῃ στὴ Συναγωγή καί, ἂν καὶ τόσο νέος ἀκόμα, νὰ διδάσκῃ. Ἀργότερα στρατολόγησε τοὺς μαθητὲς του κι' ἄρχισε τὴς καθηγητικὲς του περιοδεῖες τὴς ἀτελείωτες.

Συχνότατα μιλοῦσε στὰ πλήθη καὶ συχνά, γιὰ νὰ κάνει τοὺς ἀνθρώπους νὰ τὸν πιστεύουν, θαυματουργοῦσε μπροστὰ τοὺς, γιατρεύοντας με τὸ λόγο τυφλοὺς, λεπρούς, παραλυτικούς, κι' ἀνασταίνοντας νεκρούς. Εἶχε φιλικὰ σπῖτια πού τὸν φιλοξενοῦσαν στίς περιοδεῖες του. Κουραζόταν καὶ καθόταν, πεινοῦσε κι' ἐτρωγε, διψοῦσε κι' ἐπινε, νύσταζε καὶ κοιμόταν. Συζητοῦσε με «νομικούς» κι' ἐπίανε κουβέντα με γυναῖκες τοῦ λαοῦ πού πήγαιναν στὸ πηγάδι νὰ γεμίσουν τὴ στάμνα τοὺς σὰν τὴ Σαμαρίτισσα. Κι' ἔταν τέλος τὸν ἐπίασαν γιὰ λαοπλάνο πού ἔκανε τὸν ἑαυτοῦ τοῦ «Υἱὸν Θεοῦ καὶ Βασιλέα τῶν Ἰουδαίων», καὶ τὸν δίκασαν, καὶ τὸν καταδίκασαν, καὶ τὸν σταύρωσαν, δοκίμασε ὅλες τὴς ἀγωνίες κι' ὅλες τὴς ἀλγηδόνες ἀνθρώπου «σάρκα φοροῦντος», ὅπως λέει καὶ μιὰ προσευχή.

Τίποτ' ἀπ' αὐτὰ, ὑστερ' ἀπὸ τὸ θαῦμα τῆς Ἀνάστασης. Ὁ Ἰησοῦς, με τὴν ἀνθρώπινή του μορφή, δὲν ἦταν πιά παρὰ ὀπτασία. Παρουσιαζόταν, ἐμφανιζόταν, ὡπαίνετο κατὰ τὴ λέξιν τῆς Γραφῆς, σ' ἐκείνους μόνον πού ἤθελε. Οἱ ἄλλοι δὲν τὸν ἔβλεπαν ποτέ. Νικητὴς πιά τῆς ὕλης, τοῦ σώματος, τοῦ θανάτου, τώρα βρισκόταν στὰ περίχωρα τῆς Ἱερουσαλὴμ, ὑστερα στὴ θάλασσα τῆς Γαλιλαίας καὶ σὲ λιγὰν στοὺς Ἑμμαούς. Κανένας δὲν θάξερε νὰ πῇ πού ἔμενε σὰ δὲν φαινόταν μὰ καθέναν, ὅπου καὶ νάταν, περιμένε νὰ τὸν ἰδῇ μπροστὰ του ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ. Ἦταν ὁ πανταχοῦ παρὼν, ὁ Θεός! Οἱ πόρτες τῶν μαθητῶν, τῶν φίλων, ἔμεναν νύχτα μέρα κλειστὲς «διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων» μ' αὐτὸ δὲν ἐμπόδιζε τὸν ἀναστημένο νὰ μπαίνει στὰ δώματά τους

καὶ νὰ στέκεται στὸ μέσο τους: Εἰρήνῃ ὁμῖν!

Ἡ ἐμφάνισις, ἡ ὀπτασία, βαστοῦσε λίγην ὥρα, λίγες στιγμὲς. Καὶ πάντα στὸ πᾶσι, — στὸν ἄερα νὰ πῶ καλύτερα. Φαντάζομαι πὼς κανένας ποτὲ δὲν θὰ εἶδε τὸ Χριστό, μετὰ τὴν ἀνάστασιν, νὰ μῇ ἀπὸ πόρτα, νάνεβῃ σκάλα, νὰ καθῆσθαι, νὰ φάῃ, νὰ πιῇ, νὰ κοιμηθῇ. Ποτέ! Οὔτε νὰ τὸν ἀγγίξουν δὲν ἄφινε πιά τοὺς δικούς του: «Μαρία, μὴ μοῦ ἅπτου!» Κι' ἂν ἡ Μαρία δὲ μπόρεσε νὰγκαλιάσῃ τὰ ἱερὰ πόδια τοῦ Δασκάλου τῆς, οὔτε στὸν Ἰωάννη δὲν θὰ συχωρέθηκε πιά νὰ γείρῃ τὰγαπημένο κεφάλι στὸ θεῖο τοῦ στήθος. Μόν' ὁ Θωμᾶς, ὁ δῦσπιστος, ὁ ἀπιστος, ἔλαδ' ἐξαιρετικὰ τὸ προνόμιο νὰ ψηλαφήσῃ μιὰ στιγμὴ τὰ χέρια καὶ τὴν πλευρά· μὰ κι' αὐτὸς γιὰ νάκουσῃ πὼς εἶναι μακάριοι ὅσοι, χωρὶς νὰ ψηλαφήσουν καὶ νὰ ἰδοῦν, πιστεύουν!

Κι' ἐκτὸς ἀπὸ τὴς θαυμαστῆς αὐτῆς ἐμφανίσεως, ἄλλα θαύματα δὲν ἔκανε πιά ὁ Χριστός. Οὔτε τυφλοὺς γιάτρευε, οὔτε νεκροὺς ἀνάσταινε, οὔτε τὸ νερὸ τῶκανε κρασί. Πρὸς τί; Μόνον γιὰ τὴ «βασίλειά τοῦ Θεοῦ» μιλοῦσε, πού τὸ πάθος του κι' ὁ θάνατός του τὴν εἶχαν φέρει τόσο κοντά. Κι' ἔτσι ὡς τὴν ἡμέρα πού, ἀφοῦ ἔδωσε στοὺς μαθητὲς του, — καὶ μόνον σ' αὐτούς, ὅχι ποτὲ στὰ πλήθη σὰν ἄλλοτε, — τὴς τελευταῖες του ὁδηγίες κι' ἐπαγγελίες, φανερώθηκε μπροστὰ τοὺς ἀκόμα μιὰ φορὰ καὶ τοὺς ἔκαμε νὰ τὸν ἰδοῦν νὰ σηκώνεται ἀπ' τὴ γῆ, νάνεβαίνει στοὺς οὐρανούς...

Τὴ διαφορά ἀπ' τὴ ζωὴ τοῦ Λαζάρου, ἀφότου ἀναστήθηκε κι' αὐτὸς μ' ἕνα θαῦμα, ὡς πού ξαναπέθανε! Φυσικά, αὐτὸς δὲν ἦταν θεῶνθρωπος, δὲν ἦταν θεός. Κι' ὅπως ζοῦσε πρῶτα ὁ ἄνθρωπος, ἔτσι ἔζησε κι' ὕστερα. Μόνον πού ἡ πίκρα τοῦ Ἀ' ἡ εἶχε μείνει στὰ χεῖλη του καὶ, κατὰ τὴν παράδοσιν, ποτὲ τὰ πικραμένα αὐτὰ χεῖλη δὲν ἔξαναγέλασαν, παρὰ μιὰ καὶ μόνον φορὰ: ὅταν ὁ νεκραναστημένος εἶδε ἕνα γεωργὸ νὰ καταπατῇ μιὰ λουρίδα ἀπ' τὸ χωράφι τοῦ γείτονα, μεταθέτοντας κρυφὰ τὸ φράχτη παρά μέσα. Κι' ὁ Λάζαρος, λένε, πικρογέλασε καὶ συλλογίστηκε: «Ἰδὲ! τὴνα χῶμα κλέβει τάλλο!»

Ὡ, οὔτε τέτοιο γέλιο, οὔτε τέτοια σκέψιν δὲν θάκανε ποτέ, καὶ μάλιστα μετὰ τὴν ἀνάστασίν του, ὁ Θεῶνθρωπος! Ἀφοῦ νίκησε τὴν ἀνθρώπινη φύσιν του, διατηροῦσε μόνον τὴ θεῖα. Καὶ τὴς σαράντα ἐκείνες ἡμέρες πού ἔμεινε ἀκόμα στὸν κόσμον, τίποτα δὲν ἔκαμε σὰν ἄνθρωπος. Πανταχοῦ παρὼν, ἄφινε νὰ τὸν βλέπουν μόνον ὅσοι τὸ ποθοῦσαν, ὅσοι τὸ ἄξιζαν, καὶ νὰ τὸν βλέπουν πιά σὰ Θεό, μόνον σὰ Θεό. Κι' ὁ Θωμᾶς, ὅταν τὸν ἀναγνώρισε, δὲν εἶπε ὁ Διδάσκαλος,

ὁ Ραββί: «Ὁ Κύριός μου, εἶπε, καὶ ὁ Θεός μου!»

Καὶ νὰ συλλογίζεται κανεὶς πὼς δὲν παρῶν ἀκόμα ἄνθρωποι πού ἐνδόμυχα ρωτοῦνται: «Εἶναι ἀλήθεια τάχα πὼς ἀναστήθηκε ὁ Χριστός; Ἡ εἶναι κι' αὐτὸ μὴ ἄλληγορία σὰν τὴς ἄλλες;» Μ' ἀφοῦ ξέρουν ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ Εὐαγγέλιο, πὼς ἔζησε στὸν κόσμον ὁ Χριστὸς μετὰ τὴν ἀνάστασίν του, πὼς μποροῦν νὰμπερδαίνουν; Νά, ἐμένα μοῦ φαίνεται σὰ νὰ τὸ βλέπω: «Ὅσους ὁφίλας τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ὅπου ἦσαν οἱ μαθηταὶ συνηγμένοι, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔστη ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν.» Νά, ἦλθε! Ἔτσι, χωρὶς νάνοιξη καμμιὰ πόρτα, χωρὶς νάκουστῇ ὁ παραμικρὸς κρότος βημάτων. Ἐνα θαῦμα βέβαια. Ἀλλὰ μήπως τὸ ἴδιο αὐτὸ θαῦμα δὲν ἐξακολουθεῖ νὰ γίνεται ἀπὸ τότε ὡς σήμερα; Μήπως ὁ Χριστός, ἀπὸ τότε ὡς σήμερα, δὲν ἐμφανίζεται με τὸν ἴδιο τρόπο σ' ὅσους θέλει; Νικητὴ τῆς ὕλης, πού τὸ σώμα τὸν θανάτου, ζωντανό, Θεὸ ἀληθινὸ κι' αἰώνιο, ὅπως τὸν ἔχουν μέσα τοὺς, μήπως δὲν τὸν βλέπουν καὶ μπροστὰ τοὺς, με τὰ μάτια τοὺς, ὅσοι τὸ ποθοῦν κι' ὅσοι τὸ ἀξίζουν; Οἱ πιστοὶ του, οἱ ὁπαδοὶ του, οἱ μαθητὲς του, οἱ ἀληθινοὶ Χριστιανοί, ἀπὸ τότε ὡς σήμερα;..

Μόνον πού δὲν τὸν ἀγγίζουν. Ἀλλ' ἀγγίζεται ποτὲ ὁ Θεός; Τὸν ἀγγίζουν μήπως κι' ἐκείνοι πού τὸν πρωτοεῖδαν τότε μετὰ τὴν ἀνάστασίν του; Κι' ἀφοῦ εἰπώθηκε πιά τὸ «μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες», οὔτε οἱ Θωμάδες σήμερα δὲν θάχαν, πιστεύω, τὸ προνόμιο νὰγγίσουν. Ἔτσι τὸ θαῦμα ἐξακολουθεῖ καί, ὅπως ἔγινε τὴν πρώτη ἐκείνη φορὰ, θὰ ἐξακολουθήσῃ αἰώνια. Χριστὸς ἀνέστη! — Ἀληθῶς ἀνέστη!

Σὰς ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

(Μυθιστόρημα τοῦ Δοξαγοῦ DANRIT)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

Μάλιστα! Τὸν πέρασε τὸν Καρδινάκι! Εἶχε ἐργαστεῖ με ἀπερίγραπτο ζῆλο αὐτὴ τὴ χρονιά. Ἀλλωστε εἶχε ἀπ' τὴ φύσιν μιὰ ὑπεροχή. Σχεδίαζε θαυμάσια. Τὰ σχεδιαγράμμά του, οἱ χάρτες του, τ' ἀντίγραφα κι' οἱ μεγεθύνσεις του ἐπαιρναν τοὺς καλύτερους βαθμούς· κι' ἐπειδὴ τὸ σχέδιο θεωρεῖται σπουδαῖο μάθημα στὸ Σαὶν-Σὺρ, ὁ Ἀντρέ ἦρθε μαζὺ με τοὺς πρώτους τῆς τάξης του.

Ὁ δεύτερος χρόνος στὸ Σαὶν-Σὺρ, ἔκαμε πιδ στενὴ τὴ φιλία τῶν δυὸ νέων. Εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ με ρωτή-

σατε: ὅταν ἔγιναν κι' αὐτοὶ «παλιοί», βασάνιζαν τοὺς νέους;

Θὰ σὰς ἀπαντήσω τὴν ἀλήθεια. Νά! Βέβαια δὲν δειχτήκαν σκληροί, μὰ ἐφάρμοσαν κι' αὐτοὶ ὅσο μπορούσαν τὴν παλιά συνήθειά τοῦ Σαὶν-Σὺρ· γιὰτὶ εἶχαν πεισθῇ ἀπ' τὸν ἑαυτοῦ τους ὅτι τὰ βασανιστήρια αὐτὰ φτιάχνουν τὸν χαρακτήρα.

Ὁ Ἀντρέ μάλιστα δὲν παράλειψε νὰ ζητήσῃ ἀπὸνα νεοσύλλεκτο—τὶ νομίζετε; Διακόσιους δεκαπεντασύλλαβους στίχους με θέμα: «Ἡ ἐπίδρασις τῆς οὐρᾶς τῆς σαρδέλας πᾶνω στοὺς κυματισμοὺς τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ». Ὁχι, καίζομε!

Τὴ διαφορά στὸν πρώτο χρόνο καὶ τὸ δεύτερο! Ὁ Γιώργος εἶχε γίνει λοχίας κι' ὁ Ἀντρέ ἐπιλοχίας στὸ λόχο τοῦ Μανιτρέ, πού τοὺς ἀγαποῦσε καὶ τοὺς δυὸ σὰν παιδιὰ του.

Ὁ Γιώργος συχνὰ ἐπαίρνε τὸν Ἀντρέ στὸ σπίτι του. Ἦταν οἱ ἀναπαυτικὲς ἡμέρες ἐξόδου, μετὰ ἀπ' τοὺς κόπους τῆς ἐβδομάδας. Μὰ τὴν ἐξοδὸ αὐτὴ ἔπρεπε νὰ τὴν κερδίσουν με ἰδρώτα. Μόνον ὅσοι εἶχαν δειξομένην καλὴ διαγωγή κι' εἶχαν πάρει καλοὺς βαθμούς, μπορούσαν νὰ βγοῦν τὴν Κυριακή. Οἱ ἄλλοι μέσα!

Ἐξαίρεση ἦταν μόνον τὴς ἐπισημῆς ἡμέρες. Ὅταν ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Κράτους ἢ ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν ἔκαναν μιὰν ἐπίσκεψιν στὴ Σχολή, ὁ διοικητὴς, πρὸς τιμὴν τοὺς, ἔδινε γενικὴ ἀδεία ἐξόδου καὶ τότε τὸ Παρσί πλημμύριζε ἀπὸ τὰ μικρὰ ἄσπρα καὶ κόκκινα λοφία.

Ἐπίσημες μέρες ἦταν ἀκόμη οἱ μέρες τοῦ «θριάμβου» θὰ σὰς τὸ ἐξηγήσω.

Ὅταν, στίς ἀσκήσεις βολῆς πυροβολικοῦ, ἕνας παλιὸς κατὰφερνε νὰ ῥίξει τὴ μπόρπα πᾶνω σ' ἕνα τρίχρωμο βαρέλι πού ἀποτελοῦσε τὸ στόχο, τότε αὐτὸ λεγόταν «θρίαμβος».

Οἱ μαθητὲς πού ἦταν στὸ πεδίο τῶν ἀσκήσεων, ἔτρεχαν νὰ τὸ πούν στὸ Σχολεῖο κι' ἀμέσως ὅλοι ἐκεῖ σταματοῦσαν.

Ἐξαιρετικὴ ζωηρότητα ἐκδηλωνόταν σ' ὅλη τὴ Σχολή καὶ φυσοῦσε ἀνεμὸς χαρᾶς.

Ἀμέσως τὸ «στερνοπούλι», — δηλαδὴ ὁ μαθητὴς τῆς δευτέρας τάξης ποῦχε τὸν τελευταῖο ἀριθμὸ μητρώου — ἔτρεχε σὰ κρανητήριον κι' εἰδοποιοῦσε τὸ λοχία τῆς φρουρᾶς ὅτι ἔγινε «θρίαμβος», γιὰ ν' ἀφίσει ἐλεύθερους τοὺς τιμωρημένους. Ὑστερα τὰ παγώνια μάζευαν κλαδιά καὶ παρατασσόνταν στὴν αὐλὴ γιὰ νὰ ὑποδεχτοῦν τὸν θριαμβευτὴ.

Ἐκείνος ἔφτανε σὲ λίγο μπρὸς στὴν

κλειστὴ ἐξωτερικὴ πόρτα τῆς Σχολῆς, καθισμένος πᾶνω σ' ἕνα κιλλίδαντα κανονιοῦ, πού τῶσσαν τέσσερα ἄλογα. Πίσω ἀκολουθοῦσε ὀλὴ ἡ τάξη τῶν παλιῶν με τὸ «Στερνοπούλι» ἐπὶ κεφαλῆς.

Μπροστὰ βάζιζαν οἱ τυμπανιστὲς κι' οἱ σαλπικτῆς. Ὁ ἀρχιτυμπανιστὴς εἶχε τὸ πρόσταγμα.

Μόλις ἔφταναν στὴν πόρτα, ὁ ἀρχιτυμπανιστὴς σήκωνε τὸ ραβδί του καὶ χτυποῦσε.

— Τὶς εἰ! φώναζε ὁ φρουρὸς ἀπὸ μέσα.

— Θρίαμβος! ἀπαντοῦσε ὁ ἀρχιτυμπανιστὴς.

Ἀμέσως ἡ πόρτα διαπλατώνονταν κι' ἐνῶ οἱ σάλπιγγες χτυποῦσαν τὸ ἐνθουσιαστικὸ ἐμβατήριον τοῦ Σαὶν-Σὺρ, ἡ τάξη τῶν παλιῶν ἔμπαινε στὴν αὐλὴ.

Τὸ θριαμβευτικὸ ἄρμα περνοῦσε ἀνάμεσα ἀπ' τὴς σειρὰς τῶν νεοσυλλέκτων, πού ζήτηκραύγαζαν

«Ὁ μαθητὴς, δρῶς στὸν πίνακα...» (Σελ. 146, στ. α')

μ' ὀλη τοὺς τὴ δύναμη, καὶ σταματοῦσε μπροστὰ στὸ Διοικητὴ, περιστοιχισμένον ἀπ' τὸ ἐπιτελεῖο του. Ἐκεῖ τὸ Στερνοπούλι ἔδραζ' ἕνα μικρὸ κατὰλληλο λόγο.

Ὁ θριαμβευτὴς δεχόταν τὰ συγχαρητήρια τοῦ Διοικητῆ, πού ἀνάγγελλε τότε ὅτι χάριζε ὅλες τὴς ποινές. Νέα χειροκροτήματα, νέες ζητωκραυγές.

Μετὰ τὸ φαγητό, γινόταν χορὸς στὸ βάθος τῆς αὐλῆς. Βενέτικα φανάρια, κρεμασμένα στὰ δέντρα, φωτίζαν τὸ διάκοσμο. Σάλπιγγες καὶ ὄργανα πού τὰ εἶχαν προμηθευτεῖ ποῖδες ξέρει ἀπὸ ποῦ, ζωογονοῦσαν τὸ χορὸ με τοὺς ἀκράτητους ἤχους των.

Μὰ οἱ γιορτῆς αὐτῆς εἶναι οἱ τελευταῖες ἀπολαύσεις τῶν μαθητῶν, γιὰτὶ

σὲ λίγο ἀρχίζουν οἱ ἐξετάσεις γιὰ τὴν ἐξοδὸ.

Νέοι ἐξεταστές, πού τοὺς ὀρίζει τὸ ὑπουργεῖο ἔρχονται νὰ προστεθοῦν στοὺς παλιούς καθηγητὲς καὶ κάθε μαθητὴς εἶναι ὑποχρεωμένος νὰπαντήσῃ καλὰ στίς φοδερὲς ἐρωτήσεις, πού θὰποδεῖξουν ὅτι κατέχει τὴν ἀπαραίτητη σ' ἕναν ἀξιωματικὸ στρατιωτικὴ καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴ μόρφωση.

Εἶναι ὁ τρομερὸς μῆνας αὐτός, ὁ «μῆνας τῶν τελευταίων παθῶν» ὅπως τὸν λένε στὴ σχολή.

Ὅταν ὁ Γιώργος τελείωσε τὴν τελευταία του ἐξέτασιν, ἔκλεισε τὰ βιβλία κι' ὀρκίστηκε νὰ μὴν τὰ ξανανοίξει πρὶν περάσουν τρεῖς μῆνες.

Οἱ παλιοὶ εἶναι τόσο ἐκνευρισμένοι ἀπ' τὴ μελέτη, ὥστε στὸ τέλος τῶν ἐξετάσεων ξεσχίζουν τὰ σημειωματάρια τοὺς σὲ μικρὰ-μικρὰ κομματάκια σὰν κρῆφ τι καὶ τὰ σκορποῦν ἔξω ἀπ' τὰ παράθυρα τοῦ τράινου, ὅταν φεύγουν. Γι' αὐτὸ στὸ τέλος τοῦ χρόνου ἡ γραμμὴ τοῦ τράινου εἶναι στολισμένη ἀπὸ ἀφθονὰ λευκὰ χαρτάκια, σὰ νάχη χιονίζει.

Μὴ θαρρεῖτε ὅμως πὼς ἔτσι καταστρέφουν τὴς μαθητικὲς τοὺς ἀναμνήσεις. Τὰ τετράδια τῶν διαγωνισμῶν τοὺς τὰ δίδει πίσω σφραγισμένα ἢ Διεύθυνση τῆς σχολῆς, καθὼς καὶ τὴς πρώτες ἐπωμίδες πού φόρεσαν. Αὐτὰ δὲ φυλάγονται προσεχτικὰ καὶ ποτὲ ἕνας ἀξιωματικὸς δὲν τάντικρῖζει χωρὶς ἐξαιρετικὴ συγκίνησιν.

Ὅταν τελειώσουν οἱ ἐξετάσεις, οἱ μαθητὲς δὲν ἔχουν ἄλλο καθήκον ἀπ' αὐτό: νὰ διαλέξουν ἕνα σύνταγμα. Ὁ Γιώργος, πιστὸς στίς πρώτες προτιμήσεις του, ζήτησε νὰ τοποθετηθῇ στὸ 1ο πεζοναυτικὸ, πού εἶχε τὴν ἑδρὰ του στὸ Χερσούργο.

Μαζὶ μ' αὐτόν, διάλεξε τὸ ἴδιο σύνταγμα κι' ἕνας Ἀλσατὸς πού τὸν ἔλεγαν Τσάνερ, ἕνα παλλικάρι πού δὲ φοδῶταν τίποτα καὶ πού ἀγαποῦσε τὰ ταξίδια καὶ τὴς περιπέτειες. Ἀκόμα κι' ἕνας ἀπ' τὴς μεσημβρινῆς ἐπαρχίας, ὁ Φερρύ, πού ἦταν ὀρφανὸς καὶ φτωχὸς καὶ σκόπευε νὰ πᾶει μακριὰ γιὰ νὰ λύσει τὸ δύσκολο πρόβλημα, νὰ φτάσει δηλαδὴ στὸ βαθμὸ τοῦ λοχαγοῦ δίχως νὰ κάμει χρέη.

Ὁ φίλος τοῦ Γιώργου, ὁ μικρὸς Ἀντρέ δὲν ἐδιάλεξε τὸ πεζοναυτικὸ. Ὁχι πὼς δὲν ἀγαποῦσε αὐτὸ τὸ σῶμα, ἀλλὰ οἱ γονεῖς του ἀντιστάθηκαν μ' ἐπιμονὴ σ' αὐτὴ τὴν ἐπιθυμίαν του.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΚ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

συντομότερο. Δὲν χρειάζονται τόσοι ἔπαινοι στὴ μαργαρίτα. Καὶ νὰ ξαναγραφτῇ ἀραιότερα καὶ σὲ στενότερο χαρτί. Τὸ περιμένω ἔτσι διορθωμένο. — «Αναλαμβάνει στὰ σκοτάδια» τοῦ *Παυλίου τῶν Δασῶν*. «Ἀνόμοιοι στίχοι. Ἄλλοι φαινότατοι, ἄλλαι ἀσχημάτιστοι. Κι' ἀνακρίσεις πολλές. Ὁ ἀετός ἀξαφνὰ δὲν εἶναι τὸ πιδ ὁμορφο, ἀλλὰ τὸ πιδ δυνατό πουλί, — Ὁ Καλότυχος» τοῦ *Ὀλυμπιονίκης*. Ὁμορφο παραμῦθι, ἀλλὰ πρὶν γλῶσσα ἀνάμνησι καὶ πολὺ διαφορευτικὴ ἀπ' αὐτὴ πὺδ μεταχειρίζομαστε. «Ἄν μπορῇ, ὁ *Ὀλυμπιονίκης* ἀς τὸ ξαναγράψῃ στὴ γλῶσσα πὺδ γράφον καὶ οἱ συνεργάτες μου τὰ παραμῦθια τους.

Ἐγκρίνονται: 51. «Εἰκόνες ἀπὸ τὸ χωριό» τῆς *Ἀγριοβιολέτας*. — 52. «Μία περιπέτεια» τοῦ *Φωτὸς τῆς Σελήνης*. — 53. «Χωριάτης» τοῦ *Χωριατοπούλου*. — 54. «Ἡ Χωριατοπούλα» τοῦ *Βιου*. — 55. «Τὸ παραμῦθι τῆς Γκιζιάς» τοῦ *Δουλουδιῶ τῶν Ἀλπεων*. — 56. «Τὰ μαλλιά μου» τῆς *Ραμί*. — 57. «Μυτιλήνη» τοῦ *Μυτιληνίου*. — 58. «Καλὸ παιδί» τῆς *Ὀνειροπλέχτρας*.

Ἄλλα κομμάτια δὲν ἐδιδάχθησαν. Στὸ ἐρχόμενο θὰ ἐξακολουθήσω. Συμρίζω ὅτι δὲν δέχομαι πιά κομμάτια γιὰ τὴ Σελίδα. Μόνο τὰ διορθωτέα θὰ δεχθῶ ἀπ' ὅσους θελήσουν νὰ μοῦ τὰ ξαναστελίνουν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ὁδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναρῶνται, ἀν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος ὁρ. 5 — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναρῶμενα ἔχουσιν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1925. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Δ, ἀνήκουν εἰς ἀγόρευ καὶ δὲς ἀπὸ Ε, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Νταίζυ, κ. (ΒΠ). Παλιόπαιδο, κ. (ΑΚ). Βασίλισσα τῶν Δουλουδιῶν, κ. (ΠΚ). Ροδαὶ Ἀγροῦλα, κ. (ΣΣ). Φιντίας, κ. (ΜΜ). Λάμων, κ. (ΜΠ). Μοίρα, κ. (ΣΠ).

Ἀνανέωσις Ψευδωνύμων: Τριανταφυλλένιο Μπουκετάκι, κ. Ἀδρα Ἀπριλίου, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μ. Μ. ἐπιθυμοῦν νὰ μεταλλάξουν: 17) ἢ «Ἀλκίστες μὲ Βασίλισσα στίς Παπαροῦνες, Γούλη Ἀνθῆ, Πάνο Χειμαρριώτη, Παναχὸ Παρών.

Ἡ Διάπλασις ἀδράζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἐκάβη (ἔχει καλῶς) καὶ ἐγὼ αὐτὸ λέω: εὐκολότερα γράφει κανεὶς ἕνα καινούργιο παρὰ διορθῶναι ἕνα καινογραφημένο καμμιὰ φορὰ ὅμως, ὅταν θέλῃ λίγα διορθώματα, γίνεται καὶ αὐτό) *Πεπρωμένον* (εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον) ἀξηγῶ πᾶρα πάνω στὴν Ἐρση πῶς, ἐνῶ εἶχε λήξει ἡ γενικὴ ἀπεργία, ἐγὼ καθυστέρησα ἀκομῇ) Ἐσπερον (εὐχαριστῶ γιὰ τὴν αἰτία) *Πέταλον Κρίνου* (τὸ ἔλαβα) φίλη μου τὸν μικρὸ ἀδελφὸ πὺδ μὲ τὴν εὐχαρίστηση διαβάξαι τὸ «Στὴν Ἐξοχή» ἐπρωτίμῃσιν αὐτῶν φύλλων, γιὰτ' ἤθελα πῶς ἄδελφαινα γράφομαι τὰ καθυστερούμενα καὶ θὰ γινόμεσθε πάλι

ἐνήμεροι) *Δὸν Ζουὰν* (εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα) δχι, καλύτερα νὰ γράψῃς τίποτ' ἄλλο, ἀπυθείας στὴ δημοτικὴ, παρὰ νὰ μεταφράσῃς ἀπὸ τῇ καθαρῶς ἐκεῖνο πὺδ δὲν ἦταν καὶ τόσο καλὸ ἀργότερα, ἔχουμε καιρὸ) *Χρυσὴν Καρδίαν* (τὴς ἔλαβα) γιὰ τὸ κομμάτι σου ὁμῶς δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ τίποτα μόνο σὰν ἐρῶν ἢ σαιρά του, — ἂν δὲν ἦλθε κίβλα, γιὰτὶ πὺδ νὰ θυμῶμαι! *Τρελὸν Ἀέρα* (τὰ ἔλαβα) καὶ τὸ γράμμα σου φαινότατο) *Νόρμαν* (ἦταν ἡ ἀπεργία, παιδί μου! δὲν ἐδιδάχθησεν τὴ δῆλωση στὸ 16ο φύλλο) *Ἐλευθερωμένην Ἑλλάδα* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) *Γλυκὸ Χαμόγελο, Σκόρπια Ροδοπέταλα, Μηλολόνην* κτλ. κτλ.

Μιράνταν, Ἐλευθ. Ν. Ρουσάκη, Πέταλον Κρίνου, Ἀετὸν τῶν Ὁρέων, Κῦμα τοῦ Σαρωνικοῦ, Μαργαριταρένιαν, Καρδερίαν (ἔσταλα).

Εἰς δόσεις ἐπιστολὰς ἔλθοι μετὰ τὴν 14 Ἀπριλίου, θὰπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 220οῦ Διαγωνισμοῦ Ἀλφάβητος δεκταὶ μέχρι 18 Ἰουνίου.

302. Δεξιόγραφος

Καράβι ἀρχαῖο, περίφημο,
Μ' ἄλλα καράβια πλήθος
Καὶ μετοχὴ ἂν ἐνώσῃς,
Πόλη μικρὴ μὰ ὁμορφῇ,
Σὲ ἦσο τῆς Ἑλλάδος
Εὐδὺς θὰ φανερώσῃς.
Ἀργυρὰ Σελήνη

303. Συλλαβόγραφος

Ὅμοια δὺ ἀρθρα θηλυκά
Μὲ γράμμα συνδυάζεις
Καὶ κάποια ἦσο μυθική
Ὁ λῦσις παρουσιάζεις.
Κορυφὴ τοῦ Ὀλύμπου

304. Στοιχειόγραφος

Δύναμις Μεγάλη, φίλη,
Μ' ἔνα γράμμα μέσ' τῇ μέσῃ
Γίνεται μικρὴ, μικρὴ
Τόσο, πὺδ σ' αὐτῇ τῇ στήλῃ
Θὰ μποροῦσε νὰ χωρέσῃ
Καὶ νὰ μπῇ... μὲ πληρωμῇ.
Εὐστατίου Παζινῶς

305. Μεταγραμματισμός

Τῆς Περούσις Βασιλίδης,
Ἄν ἀπειράχτο μάφισης,
Ἄλλαξέ μου τὸ λαϊμό,
Νὰ χορτάσῃ, νὰ μπουχτίσῃ.
Ἀνδρὸς τῆς Ἀνδρῶν

306. Φαροκόμικον

* * * * *

Νᾶντικατασταθῶν διὰ γραμμάτων οἱ ἀπερισκοὶ οὕτως ὥστε νὰ αναγινώσκονται κατὰ σειρὰν: ὤσον ἀρχιον, τόπος ἀνθηρός, βασιλόπαις τῆς Τροίας, ἀνθος εὐδῶδες, φυτόν χρησιμεῖον ὡς σύμβολον, φωτιστικόν, ἀργοναύτης, νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Δημοκρατικὴ Ἰδέα

307. Διστὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν Σά-

τυρον, τὰ δὲ δεύτερα γράμματα ἦπειρον:

1, Προφήτης Ἑβραῖος 2, Ἐντομον 3, Θεά 4, Ἑρμης 5, Μέρος τοῦ ἀρότρου 6, Λουτρό-πολις ἑλληνική 7, Ἀρχαία ποιή-τρια.

Δὸν Κιχώτης

308. Ἐπιγραφὴ

Γ Ε
Α Δ Ο Μ
Α Κ Σ Ο Ρ Ω
Ν Τ Ι Μ Η Γ
Ι Ο Δ Ε
Ο Ν

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις
Σοφολογιστῆς

309 313. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

χώρος, Τῆνος, ποῖος, ἀκοή, βάθος.

Ναυτική

314. Ἐλλιπασύμφωνον

ου-εα-ε αευε-ο-ου-ιαου-οιο
Ὡραία Δύσις

315. Γρίφος

X X X X X
X X X X X οὐκ N X
X X X X X X X
X X X X X
Μεγάλῃ Ἑλλάδι

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

316. Acrostiche

Les premières lettres de
mot ci-dessous forment un
grand peintre Français:

1, Fleuve de France; 2,
Fleuve, de France; 3, Corps
celeste; 4, Muse; 5, Espèce
de cheval d'Afrique; 6, Metal.
Ἠλιογέννητη

317. Sans Voyelles

Ps.-ps-n-v-bn-ln
Ἀμάραντος Κρίνου

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλλ. 5.

64. Ἀντιγόνη (ἀντί, γόνυ). —
65. Ἐριφος-Σέριφος. — 66. Σκῆ-
ρος-Σπύρος. — 67. Ὀστρακον-Κά-
σιρον.

68. ΔΑΝΙΑΝΟΝ

ΚΟΡΕΡΗΝΟΝ
ΒΑΒΑΥΡΩΝ
ΑΡΙΑΝΟΝ

69. ΤΙΣΣΑΦΕΡΝΗΣ (Ἰσις, Σί-
νις, Ἀνάφη, φερνῇ, Ἐστία, ρίνη,
ναῖας, Ἡρινα) — 70-74. Διὰ τοῦ
Γ: γόνος, ὄργον, γλεῦκος, Πάργα,
παγίς. — 75. ΚΕΡΑΥΝΟΣ (βόρος,
Ἐρις, Ροπή, Ἀλάλας, Ὑφασμα,
Ναῦλος, Ὀλον, Σάπων). — 76. Ἀ-
ναβε τὸ λυχνάρι σου προτοῦ νὰ
σ' εὐρῇ ἡ νύχτα. — 77. Αἱ Μοῦσαι
ἦσαν ἐννέα. (ἐμοῦ σὲ εἰς ἀν ἐν
εα.) — 78 Le cocher.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΕ'—509)

Ἀ γαπημένα ἀδέσφια.
Ποῖο ἀπὸ σὰς θάναθ' ἔχ' τὴν ψῆφον
τοῦ σὸν ἸΔΑΝΙΣΜΟΝ, στὴν ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛ-
ΛΕΝΙΑ μας; κανένα. Μιράντα

(ΚΕ'—510)

ΣΥΝΘΗΜΑ ὈΛΩΝ (ΚΕ'—409) ΔΙΑ-
ΓΩΝΙΣΜΟΣ ΣΕΡ ΡΑΒΕΚΚΑΡ

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΕΣ, ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, λάβετε
μέρος στὸν ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ (ΚΕ'—
409). ΣΕΡ ΡΑΒΕΚΚΑΡ

(ΚΕ'—512)

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΟΥ

Τιμήθηκα ἀπὸ 41 κάρτες. Εὐχαριστῶ.
Ἐξὸς πολλοὺς φίλους. Νὰ γιὰτὶ
ἐξήγησα κάρτες, καὶ τὴς ξαναπέλενω
(συγγνώμη) πάλι ὁλοῦς. Βραβεῖον:
Ἐξὸς διαγωνισμοῦ: ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ.
Πρῶτο: ΧΙΜΑΙΡΑ. (Ἰσοτόμοι: ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ
ΣΤΙΣ ΠΑΠΑΡΟΥΝΕΣ, ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ.) Δεύ-
τερο: ΑΛΚΗΣ ΦΩΡΙΑΣ, (ἰσοτόμοι: ΜΕΓΑΛΗ
ΕΛΛΑΔΑ, ΝΕΚΡΟΛΟΥΤΑΔΟ.) Χαρίζω στοὺς
ΧΙΜΑΙΡΑ: Ἐνα βελούδινο λεύκωμα ἑκα-
τὸ δραχμῶν. ΑΛΚΗΝ ΦΩΡΙΑΝ: Βιβλία
τριάντα δραχμῶν. ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΣΤΙΣ ΠΑΠΑ-
ΡΟΥΝΕΣ: Παραρτήματα πολυχρόμιες καὶ
κατακόκκινες. Συγγνώμη ἂν μαρτυρῶν.
ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ: Τοῦ Γκαῖτς τὸν Βέρ-
θερο!! τὴν παρουσία τῆς (ἔδω!) καὶ
κάρτες. Εἶχα... ἔναν περιδρόμο! ΜΕ-
ΓΑΛΗΝ ΕΛΛΑΔΑ: Βιβλίο Μαρσέλ Τινάλε
καὶ... τὴν Ἀθήνα! ΝΕΚΡΟΛΟΥΤΑΔΟ:
Εἶς! ἐλευθεροῦς κατὰ πόνον. Ἀλλ' ἔπειτα
καμιά ἀς μὴ σοῦ βγάλλῃ τὴν ἰδέα αὐτῇ,
καὶ ἂς εἶναι βάση κατὰ συλλογισ-
μοῦ ἀσχηματικοῦ... ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ:
Τὴν φιλικότατη συμβουλή πὺδ περι-
χεῖται στὴν πρόξῃ μου τῆς τοποθέτη-
σις τῆς κάρτας... ἸΔΑΝΙΣΜΟ: Ἀγνοῦς
φακέλους κατῶν... (Εἶμαι φτωχότα-
τος!) ΜΕΝΕΞΕΛΕΝΙΑ: Σένα πανί, ψευτι-
κούς μενεξέδες. ΑΙΛΙ: Ἐνα καθράκι
μ' ἕνα ἰδιόχειρο σκίτσον. Σ' ἔλλους σφα-
γίδες, ἡμερολόγια, καθράκια, πέντε
κάρτες ἢ καὶ ἄλλο. Προσμένο διευ-
θύνσις, ΑΝΤΙΟ — ΜΕΡΣΙ.

ΓΙΟΥΛΗΣ ΑΝΘΗΣ

(ΚΕ'—518)

15 ΒΡΑΒΕΙΑ 15
Προκηρύσσοντες μέγαν διαγωνισμόν ἀνὰ γρά-
φον ΚΑΡΤΩΝ. Πρῶτοῦ ἀποδίδεται 10 ἡμέρας.
Συμμετοχὴ 50 λέξεων. Περιμένοντες ἀπὸ
ὅλα τὰ προσέχοντα Διαπλάσους καὶ
Συλλόγους. Ὁδούσα Ἀλφουδιῶν. Σέ-
λωνος 98α Ἀθήνας.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ

ΥΠΟΣ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

(ΚΕ'—514)

Νέα Δοσις μας: Ἰουλιανὸν 7, Ἀθῆ-
ναι. ΜΕΡΣΑ, ΑΙΛΙ

(ΚΕ'—515)

Ἐνθὲ Νεράϊδα, δὲν εἶμαι γνωστῇ.
Ἐνθὲ Βιολιστῇ, εὐχαριστῶ. ΜΕΡΣΑ

(ΚΕ'—516)

Κόρπια Ροδοπέταλα, καλὴ ἐπιτυχία
στὸν διαγωνισμό. Περιμένο κατῶ
σου. ΜΗΒΙΑ

(ΚΕ'—517)

Καινούργια, καλὰ Διαπλάσους, με-
γάλη μας χαρὰ ἂν πέριναμε κάρτες
σας. Δοσις: Χρυσούλαν Ἀθανασιάδου
(διὰ Κ. Κ.) ὁδὸς Μιτσανίου 42, Θεσσα-
λονίκη.

(ΚΕ'—518)

Βασίλει, Θαλασσογένητη, Παιγνί-
κισσα Ὄκτανον, νομίζω ναί. Περι-
μένο κάρτα καὶ τετραδιάκι σας. Δοσις
(ΚΕ'—519). ΧΡΥΣΗ ΚΑΡΔΙΑ

(ΚΕ'—520)

Κοιτάς. Μ. Μυστικὰ σὰς μ' εὐχριστή-
σαν πολὺ. Δέχου ἄλλ' ἡλιογραφίαν.
Ἐν ναι, γράψαι: Ἀγάθωνος (διὰ
Γ.), Κασσάνδρου 94, Θεσσαλονίκη.
Γαζία

(ΚΕ'—521)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΓΙΑΝΝΗΣ
ΜΙΧΑΗΛ Π. ΦΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

(ΚΕ'—521)

Πόση χαρὰ θὰ ἀνδρῶναι στὴν ψυχὴ
τοῦ ΕΞΕΡΩΤῆ Μικὰ Σας Μυστι-
κά, ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ, ΠΡΙΚΡΙΠΙΣΣΑ ΟΛΛΑ.
Νὰ περιμένο; Δοσις: Νίκων Χ. Ζαχα-
ράκη, Καλάμας.

(ΚΕ'—522)

ΡΑΜΙ, καὶ ἄλλα ἔχουσιν ἀκούσας ὥσπου
νὰ μεγαλώσῃς... Στὸ ἀναμεταξύ
καταποδῶ! Παναχὸ Παρῶν

(ΚΕ'—523)

Ὁρῶς Μάννας, Ἰδανίμ, Τριανταφυλ-
λένια, Ἠλιογέννητη, σὰς ἐνθῆσις.
ΓΑΥΚΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ

(ΚΕ'—524)

Δοσις μου ἀλλάσσει εἰς: Ταμεῖον
Δήμου, (διὰ Νιόβην) Μυτιλήνην.
Νιόβη